

ת"פ 53910/05/18 - מדינת ישראל נגד ראשדי והדאן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 53910-05-18 מדינת ישראל נ' והדאן(עציר)
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ראשדי והדאן (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

הנאשם הובא על ידי השב"ס

ב"כ הנאשם עו"ד עבד אבו עאמר

מתורגמן מר הילל צדקה

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה, עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), גניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413 ב' לחוק וכניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב - 1952.

על פי המפורט בכתב האישום, ביום 20.5.18 בין השעות 01:30 ל- 3:45 נכנס הנאשם ביחד עם אחר (להלן: "**מועתז**") לביתם של מריאנה וליאור שרעבי (להלן: "**המתלוננים**") במשמר דוד בכך שקירב עגלה לחלון חדר האוכל, טיפס עליה, פירק את רשת החלון והתריסים ונכנס אל תוך הבית.

הנאשם נטל מהבית שני מחשבים ניידים מסוג לנובו, ארנק, ת"ז, שני תיקים ובהם טבעות, מכשיר טלפון נייד, ארנק

עם כרטיסי תווים, משקפי שמש, כסף מזומן ומפתחות לרכב קאיה (להלן: "הרכב").

הנאשם ומועתז נטלו את הרכב והחלו בנסיעה, בהגיעם למחלף חמד הבחין כוח משטרה ברכב אז יצאו השניים מהרכב והחלו בבריחה רגלית כאשר הנאשם נושא עימו את המחשבים. לאחר מרדף נעצר הנאשם ומועתז נמלט.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם הודה בכניסה לישראל שלא כחוק לצורכי עבודה וכפר ביתר המיוחס לו בכתב האישום.

עוד נטען שמועתז מסר לנאשם שהוא נכנס לבית מעסיקו לקחת רכב וציוד, וכי לנאשם לא הייתה כל ידיעה לגבי מעשיו הפליליים של מועתז.

3. נוכח גדר המחלוקת נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה העידו השוטרים יצחק ארמיאס, יחיאל הראל, מיטל לב, סטניסלב בוז'נסקי, שי לוי טל בן קיק, ירון שפירא ועדן חיים. כן הוגשו הראיות ת/1 - ת/16. מטעם ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם והוגשו הראיות ת/1 - ת/3.

העובדות שאינן במחלוקת

4. בין השעות 1:30 ל- 3:45 בלילה נפרץ בית המתלוננים ונגנבו הרכב והרכוש כמפורט בכתב האישום. בשעה 5:30 לערך נתפס הנאשם באזור מחלף הראל.

5. מועתז נהג ברכב והשניים נטשו את הרכב וברחו ממנו לאחר שהבחינו בשוטרים. הנאשם נתפס ואילו מועתז הצליח לברוח.

6. לנאשם אין היתר כניסה לישראל (ת/12). ברכב נמצאו חלק מהפריטים שנגנבו מבית המתלוננים וכן כלים שיכולים לשמש לפריצה (ת/2, ת/15 ו- ת/1). לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם על הפריטים שנבדקו (ת/16).

סיכומי המאשימה בתמצית

7. אין לקבל גרסתו המכחישה של הנאשם, שלא סיפקה הסבר המניח את הדעת להימצאות הפריטים הגנובים ברשותו, לא לכך שנצפה על ידי השוטרים בורח מהרכב עם המחשבים בידו ולא לכך שסירב לעצור לקריאות השוטרים והמשיך במנוסתו.

8. מכלול הראיות מצביע על כך שהנאשם נתפס בסמוך למועד ביצוע העבירה כשברשותו הרכוש הגנוב ואין לקבל את טענתו, כי מועתז הוא שביצע את המעשים, וכי לו אין קשר לדברים ועל כן ביקשה להרשיעו במיוחס

לו. לחלופין, נטען, כי יש להרשיעו מכח ביצוע בצוותא של העבירות עם מועתז.

סיכומי ההגנה בתמצית

9. הנאשם נכנס לצורכי עבודה על פי הצעתו של מועתז. מועתז נהג ברכב עם מפתח ומסר לידי הנאשם שעון וטלפון נייד ליצירת קשר במהלך העבודה. לא הייתה לנאשם כל סיבה לחשוד שאינם בדרכם לעבודה אצל המעסיק של מועתז.
10. אין לקבל גרסת השוטרים לגבי נשיאת המחשבים על יד הנאשם ולא לגבי מקום הימצאם נוכח הסתירות ביניהם.
11. יש לזקוף לחובת המאשימה את מחדלי החקירה בגין אי איתור של מועתז ובנוגע לאי בדיקת גרסת הנאשם לגבי הצמיד ולכן יש לזכותו בגין ההתפרצות והגניבה, ככל שיקבע שביצע את המיוחס לו.
12. אין בסיס לטענה החלופית של המאשימה שיש להרשיע את הנאשם מכח ביצוע בצוותא.

דין והכרעה

13. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. האם עלה בידי המאשימה להוכיח, כי הנאשם להתפרץ לבית המתלוננים או שמא עלה בידו לספק הסבר המניח את הדעת להימצאותו ברכב ובו פריטים שניטלו מבית המתלוננים, וככל שהוכחה אשמתו של הנאשם האם יש מקום להורות על זיכוי בשל מחדלי חקירה שפגעו בהגנתו. לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפניי, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירות שיוחסו לנאשם, כי התפרץ לבית המתלוננים וגנב את הרכוש המפורט בכתב האישום, ולא עלה בידו לספק גרסה שתעורר ספק בראיות המאשימה.
14. בליל 20.5.18 נפרץ ביתם של המתלוננים ונגנבו ממנו הפריטים המנויים בכתב האישום. אין חולק שהנאשם היה ברכב בעת שנתפס ולטענתו מועתז הוא שגנב את הרכב ואת הפריטים הנוספים, וכי לו עצמו אין קשר לדברים שכן לא היה מודע למעשיו של מועתז. הנאשם סבר שהרכב נלקח ברשות לצורכי עבודה אצל המעסיק אצלו היו אמורים לעבוד.
15. המתלון ליאור שרעבי מסר בעדותו במשטרה (ת/9), כי מהבית נגנבו הרכב, שני תיקים של אמו עם ארנק ות"ז, ארנק של אחיו, מחשב נייד לנובו וטלפון נייד גלקסי. לדבריו על הספה בביתם נמצאה טביעת נעל ומתחת לחלון ממנו נכנסו הפורצים נמצאה עגלה שלא הייתה שם קודם לכן.

16. המתלוננת מריאנה שרעבי מסרה בעדותה במשטרה (ת/10), כי בשעה 4:00 בנה ליאור מסר לה שנגבו את הרכב. נגבו שני תיקים שלה עם ארנקים, משקפי שמש ושני מחשבים ניידים מסוג לנובו. בפינת האוכל מצאו תריסים ורשת מפורקים והייתה טביעת נעל על הספה שכבר לא ניתן לראותה.

אין לה מצלמות בבית. היציאה מהישוב היא דרך השער שניתן לפתוח בטלפון הנייד אבל יש כביש לא סלול שגם דרכו ניתן לצאת מהישוב.

החפצים שנגבו היו על השולחן בפינת האוכל. המתלוננת זיהתה את החפצים שהוצגו לה למעט תיק רחצה שחור שהכיל כלי פריצה.

העדה קיבלה לידיה ביום 21.5.18 את החפצים השונים שנתפסו (ת/11). לדבריה היו חסרים תעודת זהות, פנקס שקים, כרטיס אשראי ושני ארנקים של בניה.

17. **טל בן קיקי** סיפר, כי לאחר שזיהו את הרכב לפי סוג, צבע ומספר הרכב, הוא ולוי נסעו אחריו. לפני המנהרה, הרכב פנה ימינה, נעצר בשול מימין ואז השניים יצאו ממנו, כשהעד בקשר עין עמם כל העת.

הנאשם החזיק שני מחשבים ניידים, אחד בכל יד ורץ. העד רדף אחרי השניים. העד רדף אחרי הנאשם כשהוא צועק לעבר הנאשם "עצור משטרה" בשפה הערבית, הנאשם אל נענה לקריאתו. אחרי 350-400 מטרים הנאשם נפל וכך הוא השלים את תפיסתו, בעוד האחר רץ מהר יותר וברח. הנאשם היה עם כפפות על ידיו. העד לא יודע מה לבש האחר, הוא התרכז בנאשם שאחריו רדף. אישר שהפרטים שמסר לגבי הלבוש של הנאשם הם משלב תפיסתו.

העד הכחיש שהנאשם עצר מיוזמתו, שכן הוא נעצר בשל נפילתו, אז תפס אותו העד. העד עמד מעל הנאשם ולכן זה לא ניסה לברוח ולא יכול היה לברוח. הנאשם לא התנגד משלב זה. לוי היה במרחק מהם, הגיע ונתן לעד אזיקים. העד הכחיש שהפיל את הנאשם.

נערכה סריקה במקום ונתפסו המחשבים הניידים שנזרקו. השוטר שפירא הגיע לסייע וערך חיפוש על הנאשם ומצא טלפון נייד וכנראה שעון לבן. הם מצאו מחשבים בסריקה בסמוך לרכב היכן שהנאשם זרק אותם.

18. השוטר **שי לוי** מסר, כי קיבלו דיווח על רכב שנגנב וכלל את סוג רכב, צבע ומספר. הוא ובן קיקי זיהו את הרכב שנגנב ונסעו אחריו, כשהעד נוהג בניידת. העד מניח שהחשודים זיהו את ניידת המשטרה שלא הייתה מוסווית. הרכב פנה לכיוון מבשרת ציון, הם לא ניסו לברוח מהניידת, הם עצרו בצד הדרך, ירדו ממנו שניים שברחו רגלית לשטח עם צמחיה וסלעים. הרכב נעצר במרחק של 5,6 מטרים מהניידת. הם רדפו אחר השניים, אחד ברח ואת השני תפסו בעת שנפל ונחבל. לא הייתה לנאשם תעודה מזהה, ולא ידע למסור מספר ת"ז ולכן הוא זוהה רק בתחנת המשטרה.

הנאשם והאחר אחזו בציוד, אך אינו זוכר מי החזיק מה. לאחר רענון זכרון מסר, כי הנאשם הוא שהחזיק את המחשבים וזרק אותם לקרקע. העד היה כל העת בקשר עין עם הנאשם מרגע צאתו מהרכב. לאחר רענון זכרון תיאר את פרטי הלבוש של הנאשם. העד לא זוכר מה לבש האחר שברח ולא מה החזיק ביד אף שהחזיק משהו.

הפעולות שביצע העד כדי לעצור את הניידת ולצאת ממנה לא מנעו ממנו לשמור על קשר עין עם הנאשם. העד לא

ראה את פרטי הלבוש של האחר, כי זה היה מהיר וברח. העד הכחיש שפרטי הלבוש של הנאשם נמסרו על סמך מה שראה עליו לאחר שנתפס.

העד הגיע לנאשם ולבן קיקי לאחר שהנאשם כבר נפל ולכן לא יודע להתייחס לטענת הנאשם, כי עצר ביוזמתו לאחר שהחל בבריחה.

מרגע שהבחין ברכב ועד לרישום הדוח, בניידת בתום האירוע, עברה חצי שעה לערך.

19. השוטר **ירון שפירא** סיפר שבהגיעו למקום הנאשם כבר היה עצור וכולם היו ליד הרכב. הוא זיהה שני מחשבים ניידים בצבע שחור זרוקים בסמוך, מצד ימין לרכב מעבר למעקה הבטיחות, במרחק של כ- 2.5, 3 מטרים מהרכב. הוא לא ערך חיפוש ברכב ולכן לא יודע עם היו בו עוד מחשבים. העד אסף את המחשבים ושם אותם ברכב ליד מושב הנהג.

לאחר רענון זכרון אישר העד שהנאשם מסר שקוראים לו רשדי ואין לו ת"ז, אך לא דיבר עברית.

את דוה"פ העד כתב אחרי האירוע ואת המזכר הנוסף רשם מספר ימים לאחר מכן, מאחר שלא ניתן להוסיף דוח ממוחשב לאותו אירוע. העד מניח שנזכר בדברים והעלה אותם על הכתב ושלל אפשרות שפנו אליו מתחנת רחובות להשלים פרטים.

הוטח בו שהמזכר נרשם ביום 23.5.18 (נ/3) והוא שונה מדוה"פ (נ/1) מאחר שבדוה"פ לא ציין העד שאסף מחשבים ושם ראיתם ברכב, והעד עמד על כך ששכח לרשום את הדברים אך היו שני מחשבים (עמ' 54 שורות 19-26 וכן שורות 28-32). לגבי מקום הימצאות המחשבים העד לא ראה בכך פרט חשוב במועד רישום הדוח. מאחר שהרכב עמד בשול הדרך מימין, העד מניח שהמחשבים היו בצד ימין, מאחורי המעקה אבל לא בתוך השדות שכן זה כיוון בריחת הנאשם והאחר (עמ' 56 שורות 10-21 ושורות 24-26).

עדן חיים הייתה עם העד בניידת ובטעות נרשם שם של אחר. לעד לא היה הסבר לגרסת השוטרת חיים לפיה, מחשב אחד היה בתוך הרכב והשני על הקרקע בהגיעם למקום (עמ' 59 שורות 19-30). העד עמד נכונות הרישום שלו בדבר שני מחשבים שהיו זרוקים על הקרקע (עמ' 57 שורות 15-19). העד מעריך שהשוטרים אחרים ראו ברכב את המחשב שהעד הכניס (עמ' 57 שורות 20-26), וקיימת אפשרות שהכניסם לרכב אחד אחרי השני ולא ביחד.

20. השוטר **עדן חיים** סיפרה, כי עם הגיעם למקום ראתה את בן קיקי ולוי אוחזים בנאשם בסמוך לרכב. דלתות הרכב היו פתוחות והיא הבחינה במושב הקדמי בארנק עם מכשירי הפריצה ומחשב נייד. מחשב אחד היה ברכב והשני במרחק 50 מטר מהרכב על העפר, אחרי המעקה (עמ' 63 שורות 10-22). לא זוכרת מי אסף את המחשב מהרצפה, היא לקחה את המחשב מהרכב (עמ' 63 שורות 24). דברים דומים עלו מדוה"פ של העדה (14/ת).

21. השוטר **יצחק ארמיאס** הגיע למקום וצילם תמונות של הציוד ברכב באמצעות הטלפון הנייד שלו. הוא צילם את מצב הרכב כפי שמצא אותו (2/ת).

העד אישר שבחיפוש על החשוד מצא שרשרת וכסף במטבעות, כמפורט בדוה"פ (1/ת), אך לא צילם אותם. למיטב זכרונו זה צולם על ידי חוקר תורן.

העד שאל לשמו של הנאשם אבל לא תחקר אותו. הנאשם לא אמר דבר.

במזכר מיום 20.5.18 (ת/4) הוסיף העד שהכניס את השרשרת והכסף שנתפסו על הנאשם למעטפה אך לא נרשם למי הועברו.

במזכר נוסף של העד מיום 22.5.18 (ת/5) צוין, כי המחשבים נמצאו על הכסא ליד מושב הנהג וכלי הפריצה והכובע היו מתחת למושב הנ"ל. התיק הסגול ותיק נוסף היו במושב האחורי. הטלפון הנייד, הסיגריות, השעון הלבן ומחזיק המפתחות היו במקום בו היה המחשב הנייד. כל המוצגים הועברו לשוטר אייל בוסי.

בעדותו בפניי הוסיף העד שאינו זוכר למה רשם את ת/5 בחלוף יומיים, "יתכן שעשה כן לבקשת החוקר המטפל בתיק. אמנם ב-ת/5 נרשם מחשבים ברבים אך זו טעות ומה שנתפס הוא מה שצולם על ידו ב- ת/2.

22. השוטר **יחיאל הראל**, גבה את הודעת הנאשם מיום 24.5.18 (ת/6). החוקרת מיטל לב צילמה את התמונות ולכן לא יודע להסביר מדוע הצמיד עם שם ארוסתו של הנאשם לא צולם.

הצמיד זוהה על ידי המתלוננת כפריט השייך לה. העד הסביר שאמנם המתלוננים לא דיווחו על הצמיד בטרם שהושב להם, אך הניסיון מלמד שמתלוננים נזכרים בפריטים רק אחרי שראו את הציוד שנתפס.

23. השוטר **מיטל לב** גבתה את חקירת הנאשם, ת/7.

התקשרה אל בן קיקי ששהה בחופשה כדי לברר מי מהחשודים יצא מהרכב, מה לבש וכמה מחשבים החזיק ורשמה את הדברים מפיו.

המתלוננת מסרה שנגנב תכשיט ולא צמיד. הנאשם מסר שהצמיד שנמצא בכיסו שייך לארוסתו ואין לה הסבר מדוע הצמיד לא צולם אף שצילמה את יתר המוצגים שנתפסו. ייתכן שהביאו לה את הצמיד בשלב מאוחר יותר. העדה לא זוכרת שהייתה חריטה עם שם על הצמיד. היא לא הציגה בפני החשוד את מה שנתפס.

היא תיעדה בכתב את פרטי הלבוש של הנאשם ולא צילמה, "יתכן שמז"פ צילמו אותם מאוחר יותר.

24. בעדותו של השוטר **סטניסלב בוז'נסקי** ודוה"פ שערך (ת/8) לא היה להוסיף על האמור על ידי יתר השוטרים על הפעולות שנעשו על ידי השוטרים האחרים.

25. **גרסת הנאשם בבית המשפט ובחקירותיו.**

הנאשם העיד בפניי והוגשו חקירותיו במשטרה מיום 20.5.18 (ת/7) וזו מיום 24.5.18 (ת/6) מבלי שהשמיע טענות לגבי אופן גבייתן או תוכן.

הנאשם מסר גרסה תמוה ורוויה סתירות לגבי טיב ההיכרות שלו עם מועתז, ההלוואה שקיבל ממועתז ומטרת כניסתם לישראל, מועד כניסתם לישראל, בריחתו מהרכב חרף קריאות השוטר לעצור והימצאות פריטי רכוש גנובים בחזקתו. נוכח התהיות והסתירות בנקודות מרכזיות לא מצאתי ליתן אמון בגרסתו.

טיב ההיכרות של הנאשם עם מועתז- בחקירתו מיום 20.5.18 (7/ת), מסר הנאשם שאינו יודע את פרטיו של האחר שאיתו נכנס לישראל "**בחיים שלי לא ראיתי**" (שורה 31). בהמשך סיפר ששמו של האחר הוא מועתז ומסר תיאור שלו ואת ישוב מגוריו בעבר ובהווה. הקשר בין השניים הוא הלוואה שנתן מועתז לנאשם והצעה לעבודה בישראל במשך שבוע למחיקת אותו חוב.

בעדותו בפניי אישר הנאשם שביקש ממועתז את ההלוואה, אף שאינו מכיר אותו, כי בשל נזקקותו לכסף היה ניגש לבקש "אפילו ממשהו מהרחוב" (עמ' 73 שורות 22-27). הוא פנה למועתז לבקשה הלוואה, כי "**...נראה שהוא בן אדם שיש לו כסף**" (עמ' 73 שורה 29).

הוא פגש את מועתז לפני כן פעם אחת בגן אירועים בבטוניה בו עבד הנאשם. אין לנאשם את מספר הטלפון הנייד של מועתז. מועתז היה אמור לחזור למאפיה בה עבד הנאשם לקבל את כספו חודש אחרי מתן ההלוואה.

מטרת הכניסה לישראל- בחקירתו מיום 20.5.18 (7/ת), מסר הנאשם, כי קיבל את הצעתו של מועתז לעבודה בישראל בשל מצבו הכלכלי הקשה.

בעדותו בפניי מסר הנאשם, כי מועתז לא אמר לו מה יהיה שכרו עבור יום עבודה. מטרת כניסתו, הייתה לעבוד בישראל במשך שבוע ובכך להחזיר את ההלוואה שלקח ממועתז (עמ' 67 שורות 24-26). יהנאשם סיפר, כי עבד למחייתו במאפיה ולא הבהיר, מדוע נדרש להיכנס לישראל כדי לפרוע הלוואה כשאינו מחוסר עבודה וכלל לא ברור לו שירוויח מעבודתו בישראל יותר מעבודתו במאפיה. בנסיבות אלה, מדובר בגרסה תמוהה של הנאשם.

שעת כניסת הנאשם לישראל- גם גרסתו לגבי מועד כניסתו לישראל לוותה בסתירות עם הסברים שהשתנו ולא אפשרו לתת בה אמון.

בחקירתו מיום 20.5.18 (7/ת), מסר הנאשם כי נכנס לישראל יום לפני מעצרו בשעה 19:00 לערך מאזור ירושלים לאחר שמועתז אסף אותו מביתו אחרי ארוחת שבירת הצום.

בעדותו בפניי סיפר שביום האירוע השניים יצאו לישראל בשעת בוקר מוקדמת (עמ' 68 שורה 6).

כשהוטח בו גרסתו בחקירתו, 7/ת, שם דובר על שעת ערב, 19:00, ולא שעת בוקר מוקדמת, 04:00, הסביר שהפער נבע מפחד וחוסר ריכוז בחקירה (עמ' 74 שורות 15-16) ועמד על כך שזה היה בשעות הבוקר "**אני אמרתי רק שעות הבוקר**" (עמ' 74 שורות 22-23).

בהמשך אישר שמה שמסר בחקירתו נכון לגבי השעה 19:00 "**כל מה שאמרתי, אמרתי נכון...**" (עמ' 74 שורות 26-27), אלא שאז חזר בו וטען "**בשעות הבוקר. הכוונה שלי בחקירה גם כן שעות הבוקר. גם החקירה אמרתי שנכנסתי בבוקר. אני דיברתי הכל אמת ולא שיקרתי**" (עמ' 74 שורות 31-32).

כשהוטח בו שחקירתו תורגמה ואף הוקלטה במערכת "ענבל", הקריאו לו את החקירה והוא אישר את האמור בה, לרבות השעה 19:00 כשעת הכניסה לישראל השיב "**אני פחדתי**" (עמ' 75 שורות 1-4).

מרגע צאתו מביתו ועד הגעתם לישראל עבר "הרבה זמן" כלשונו, ושוב אישר שמועתו הגיע לביתו לאסוף אותו "אחרי התפילה של ערבית" (עמ' 84 שורה 6). ב"כ הנאשם הוסיף, כי שעת התפילה היא בשעה 19:00 - 19:30 לערך. בחקירתו החוזרת הוסיף הנאשם "אני אמרתי בשעה 7.00 לא הסתכלתי על השעון. יכול להיות שאמרתי השעה 7.00 אני לא הסתכלתי על השעון הערכה שלי. אין לי שעון" (עמ' 85 שורות 6-7).

לטעמי לא עלה בידי הנאשם להסביר את הפער בין גרסתו לכך שיצאו לישראל בשעת ערב לבין הגרסה המאוחרת שהדבר נעשה בשעת בוקר מוקדמת.

גרסת הנאשם לגבי ההלוואה ממועת- גרסת הנאשם לגבי מועד מתן ההלוואה, נסיבותיה ושיעורה היו רוויים בסתירות ותמיהות שלא יושבו.

בחקירתו מיום 20.5.18 (ת/7), מסר הנאשם, כי מועדת נתן לו הלוואה לקראת חתונתו שתתקיים בחודש יולי והציע לו לבוא איתו לישראל לעבודה במשך שבוע למחיקת החוב.

אולם בעדותו בפני הנאשם לא ידע לומר את שיעור ההלוואה ממועתו בטענה שאינו זוכר (עמ' 72 שורות 31-32 ועמ' 73 שורות 12-13). בהמשך הוסיף שלא מדובר בסכום גדול והשיב "שיהיה 2,000 ₪" נוכח התעקשות ב"כ המאשימה לדעת את סכום ההלוואה (עמ' 73 שורות 14-19).

הנאשם אישר שביקש ממועתו הלוואה לצורך אירוסיו אף שאינו מכיר אותו היטב. הנאשם לא ידע לומר מתי ניתנה לו ההלוואה ולאחר חקירה ממושכת לב"כ המאשימה אישר שהאירוסין היו ביום 18.3.18, וכי ההלוואה ניתנה 3,4 ימים לפני מועד זה והוא התחייב להשיבה לאחר חודש (עמ' 72 שורות 16-30). בחקירתו במשטרה (ת/7) מסר שההלוואה הייתה לצורך החתונה שעתידה הייתה להתקיים ביולי ולא לצורך אירוסיו שהתקיימו טרם מעצרו.

כשנשאל איך אינו זוכר את סכום ההלוואה השיב באופן מתחמק שהוא מוטרד מכך שהואשם על לא עוול בכפו ולא מסכום ההלוואה (עמ' 73 שורות 1-2).

נסיבות בריחת הנאשם מהשוטרים ותפיסתו- לא עלה בידי הנאשם להסביר מדוע ברח מפני השוטרים אם נכנס לצורכי עבודה בלבד, כטענתו. הנאשם לא סיפק הסבר לטענות השוטרים, כי ברח כשמחשבים ברשותו. גרסת הנאשם לאופן תפיסתו על ידי השוטר לא היו עקביות.

הנאשם סיפר שלאחר שנתקלו ברכב המשטרה מועדת אמר לו "... קפוצ' קפוצ' מהמכונית. הוא חזר על המילה הזאת מספר פעמים בצעקות... העמיד את המכונית, עצר, הוא קפץ וגם אני פחדתי. לפני שקפצתי מהמכונית שאלתי למה, למה. אמר לי אני אומר לך תקפוצ'" (עמ' 70 שורות 8-10 ועמ' 78 שורות 7-8). הנאשם הודה, כי ברח מהשוטרים מאחר שלא החזיק באישורי שהיה (עמ' 70 שורה 12). גרסה דומה מסר הנאשם בחקירתו, ת/7 (שורות 41-44). הנאשם הכחיש שהחזיק ברכוש בעת בריחתו.

בהמשך הוסיף שהם הבחינו בשוטרים אך טען "לא ידעתי שהם רודפים אחריי. ראיתי את המכונית לא ידעתי שהם רודפים אחריי הלכתי כמה מטרים אמר לי לעצור ועצרתי" (עמ' 78 שורות 4-5). הנאשם אישר שהשוטר

קרא לו לעצור בעת שרדף אחריו.

הנאשם טען שיצא מהרכב לפני מועתז ובהמשך טען ששניהם יצאו יחדיו. בהמשך שוב טען "הוא עצר את המכונית וברח ואני אחר כך שחררתי את החגורה וברחתי. קפצנו" ואז שב וטען שהם קפצו מהרכב יחדיו (עמ' 78 שורה 24 עד עמ' 79 שורה 1).

לדבריו, לאחר שחדל מברירתו, השוטר החל "... להכות אותי. דחף אותי על האדמה, על הרצפה. שם לי אזיקים ולקח אותי למכונית" (עמ' 70 שורות 25-26). כשהוטח בו שלא סיפר עקל כך בחקירותיו השיב "נכון. כדי לשים עלי את האזיקים" (עמ' 79 שורה 7). בהמשך הוסיף "הוא דחף אותי והפיל אותי. לא התחיל להכות אותי. הוא דחף אותי כדי לאזוק אותי" (עמ' 79 שורה 9) ועמד על כך שלא נפל אלא "אני עצרתי והשוטר דחף אותי" (עמ' 79 שורה 13).

בחקירתו מיום 24.5.18, 6/ת, מסר הנאשם, גרסה אחרת לאופן תפיסתו על ידי השוטר "הלכתי כמה צעדים וחזרתי לכיוון השוטרים ואמרתי להם לא עשיתי שום דבר" (שורות 8-9). הוא ברח מהשוטרים מאחר שלא היה בידו היתר להימצא בישראל והביע צער וחרטה על כניסתו שלא כדין. גרסה זו לפיה הנאשם עצר מברירתו ואף הלך חזרה לכיוון השוטרים שרדפו אחריו לא עלתה בעדותו בפניי ולא בחקירתו ב- 7/ת.

המצאות פריטים שנגנבו על הנאשם והגרסה המפלילה כנגד מועתז- גרסת הנאשם לגבי הימצאות חלק מהרכוש הגנוב ברשותו מעלה תהיות ועל רקע גרסתו המפלילה כנגד מועתז בעדותו בפניי לא מצאתי ליתן בה אמון.

הנאשם בעדותו בפניי סיפר, כי לאחר שנכנסו לישראל הגיעו למקום שאינו מוכר לו. מועתז אמר לו להמתין שם, כי הוא הולך להביא את המכונית של המעסיק. לאחר חצי שעה, שעה חזר מועתז עם הרכב. מועתז חזר עם הרכב בסביבות השעה 4:00 לפנות בוקר.

לדבריו הוא לא חשד בדבר, כי מועתז "... בא עם מכונית, עם המפתח בתוך המכונית ויושב נינוח. המשכנו לנסוע ברחוב, נתן לי כפפות, שעון וטלפון" (עמ' 69 שורות 5-6 ועמ' 77 שורה 3). את הטלפון נתן לו כדי שיוכלו להיות בקשר בהעדרו של מועתז מהעבודה. במהלך הנסיעה מועתז אמר לו ללבוש את הכפפות בשביל העבודה, כדי למנוע לכלוך בידים, כי תוך כמה דקות היו אמורים להגיע לעבודה. הודה שהכחיש בחקירתו (7/ת) שלבש את הכפפות וזה מפחד בגלל שייחסו לו גניבה.

יצוין, כי בחקירתו (7/ת) מסר הנאשם שהשעון הלבן והצמיד שנתפסו עליו הם שלו ורק את הטלפון הנייד קיבל ממועתז.

הנאשם הכחיש שהתפרץ וגנב כנטען בכתב האישום "זה לא נכון. אני לא עשיתי את זה. מועתז עשה את זה. אני נכנסתי לעבוד איתו" (עמ' 67 שורה 16).

לדבריו "ראיתי ביד של מועתז ארגז שחור, כמו קופסא. הצבע שחרחר" (עמ' 70 שורה 32 ועמ' 80 שורה

27) וכי מדובר **בקופסא בגודל "רגיל, היא נישאת בידיים"** (עמ' 71 שורה 2) אך הכחיש כי הוא עצמו החזיק דבר מה בידי. הוא לא ראה מה מועתז היה בקופסא ומה הוא עשה איתה. גרסה מפלילה זו כנגד מועתז הועלתה לראשונה בעדות הנאשם בפני.

בעדותו בפני מסר הנאשם שראה את הדברים בחלק האחורי של הרכב אך לא שם לב לכך. בהמשך כשהוצגו לו התמונות מ-2/ת הוסיף **"לא שמתי לב. עליתי למכונית וישבתי. מה אכפת לי מהמכונית"** (עמ' 77 שורה 15).

לדברי הנאשם הוא לא מסר הסברים לגבי הטלפון שמועתז נתן לו, כי לא נשאל לגביו, וכי היה בלחץ בחקירה. אישר, כי הטלפון שמועתז מסר לו היה עם כיסוי ורוד אבל הדבר לא עורר את חשדו.

בחקירת הנאשם מיום 24.5.18, 6/ת, הסביר הנאשם שהצמיד שנתפס עליו שייך לארוסתו, השם שלה חרוט עליו. על גרסה זו חזר בעדותו בפני וטען ש"כתוב עליה השם שלה", איסרה (עמ' 71 שורות 8-10), וכי הצמיד שהוצג לו הוא לא הצמיד שנתפס עליו.

26. עדויות השוטרים נתמכו בדו"פ והמזכרים שנרשמו בסמוך למועד האירוע ונתתי אמון בגרסתם שלא ביקשה לסבך את הנאשם.

לא נעלם מעיני, כי ישנם פערים בין גרסאות השוטרים בשאלות מי מהחשודים נשא את המחשבים עליו ובאיזה מרחק מהרכב נתפסו המחשבים, והאם שני המחשבים נתפסו מחוץ לרכב.

השוטר לוי מסר שהנאשם ומועתז ברחו מהרכב עם מחשבים בידיהם ובהמשך מסר ששניהם אחזו בציד ואינו זוכר מי אחז במה, וכי שני המחשבים היו זרוקים על הקרקע. בן קיקי מנגד טען שהנאשם הוא שאחז בשני המחשבים. שפירא ציין שמצא שני מחשבים זרוקים סמוך לרכב ואסף אותם לתוך הרכב. עדן חיים ראתה מחשב אחד בתוך הרכב ואת השני זרוק על הקרקע. גם לגבי המרחק בו נמצאו המחשבים מהרכב היו פערים בהערכות השוטרים.

חרף אי הדיוקים והפער בגרסת השוטרים, הרי שאין מחלוקת, כי מבית המתלוננים נגנבו שני מחשבים, אלה נתפסו והוחזרו ולכן לא מצאתי ליתן משקל ממשי לאי הדיוקים בשאלות האם הנאשם נשא מחשב אחד או שניים עליו והאם זה נתפס במרחק של 50 מטרים או יותר מהרכב.

27. כמפורט לעיל, גרסת הנאשם בנקודות מרכזיות היתה מלאה בסתירות שלא יושבו ובחוסר היגיון פנימי ועל כן לא נתתי בה אמון.

חזקה תכופה

28. בעניינו של הנאשם שבפני אין ראייה ישירה המצביעה על כך שהוא נכנס לבית המתלוננים ונטל את הרכוש והרכב ועסקין בראיות נסיבתיות לביצוע המיוחס לו. הנאשם לא חלק על הימצאותו ברכב ביחד עם מועתז.

בחקירותיו טען הנאשם שאינו קשור לגניבות ובעדותו בפני טען שמועתז גנב את הרכב והרכוש ולו עצמו אין כל קשר לכך.

29. המאשימה מבקשת לבסס את הרשעת הנאשם בעבירות ההתפרצות והגניבה על העובדה, כי ברשותו נתפס הרכוש שנגנב מבית המתלוננים, והכל כפי שפורט לעיל.

30. בעתירתה זו נשענת התביעה על החזקה שבעובדה בדבר "החזקה התכופה". מכוחה של חזקה זו רשאי בית המשפט לקבוע, כי המחזיק ברכוש גנוב, בסמוך לאחר גניבתו, מעורב בביצוע הגניבה גופה. המחזיק יכול כמובן לספק הסבר המפריך את תוקפה של החזקה, אך בהיעדר הסבר אשר יש בו כדי לעורר ספק סביר, ובהיעדרה של תזה סבירה חלופית המעידה על כשרות ההחזקה, בכוחה של החזקה להביא להרשעה לא רק בעבירות של ההתפרצות והגניבה (ע"פ 480/88 **פרץ נ' מדינת ישראל** (15.8.89), פסקאות 4-5 וע"פ 831/81 **שרף נ' מדינת ישראל** (27.4.83), עמ' 176).

31. ההגנה בסיכומיה טענה, כי הנאשם אמנם היה בסמוך לבית המתלוננים בעת שמועתז הלך להביא את הרכב והציוד אך אין לו כל מעורבות להתפרצות לבית המתלוננים והגניבה.

32. הראיות המונחות בפני בית המשפט בכל הנוגע להתפרצות והגניבה הינן נסיבתיות, בהעדר ראיה ישירה הקושרת את הנאשם לכך.

ואולם, הליך הסקת המסקנה המפלילה מורכב יותר מזה של ראיות ישירות, וזו מוסקת באמצעות הליך תלת-שלבי:

"בשלב הראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה מימצא עובדתי; בשלב השני נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך; בשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר באשר להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו. בית-המשפט מניח את התזה המפלילה של התביעה מול האנטי-תזה של ההגנה ובוחן אם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לכל ספק סביר את גירסתו והסברו של הנאשם" (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף, (21.1.15) עמוד 34)).

33. ככל שפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה ועד לרגע מציאת החפצים הגנובים ברשות החשוד קצר יותר, מתחזקת החזקה, כי הוא מעורב בביצוע העבירות (ע"פ 2653/15 **משה אברהם נ' מדינת ישראל** (12.8.15)). כך גם לגבי אופי הרכוש והקלות בה הוא עובר מיד ליד (ע"פ 15/78 **ביבס נ' מדינת ישראל** (18.10.78)).

34. בבוחני את השלב הראשון, נמצא כי הראיות אשר הוגשו לבית המשפט הינן ראיות אמת. קרי, ההגנה לא חלקה על עדויות המתלוננים, כי נגנב מביתם הציוד המפורט בכתב האישום. עדויות השוטרים, הותירו עלי רושם מהימן ועדויותיהם נתמכו במזכרים ודוחות פעולה ותמונות. השוטרים ראו את הנאשם בורח מהרכב עם מחשבים בידו. אין מחלוקת, כי על הנאשם נתפס שעון וטלפון נייד השייכים למתלוננת.

מבחינת ההיתכנות, המתלוננים דיווחו על הגניבה בשעה 4:00 לערך והנאשם נתפס בשעה 5:30 לערך. גם לשיטת הנאשם הוא ומועתז המשיכו בנסיעה עד שהבחינו בשוטרים, כך שהעבירות בוצעו בסמוך לתפיסתם ומדובר בזמן קצר מאוד.

האם כל אלה מספקים תשתית ראייתית מספקת לקביעה שעבירות ההתפרצויות והגניבה בוצעו על ידי הנאשם? בנסיבות העניין, ניסיון החיים, השכל הישר וההיגיון מובילים למסקנה, כי הנאשם ביחד עם מועתז התפרצו לבית המתלוננים וביצעו את הגניבה.

כאמור, ככל שפרק הזמן שחלף מאז הגניבה ועד לרגע תפיסת הרכוש הגנוב ברשותו של הנאשם קצר יותר, כך מתחזק משקל החזקה ולהיפך.

לטעמי, לא עלה בידי הנאשם לסתור את החזקה התכופה ולו בדרך של הצבת ספק סביר בקיומה. גרסתו של הנאשם הייתה רוויה בסתירות כמפורט לעיל. גרסת הנאשם חסרת כל היגיון שכן לדבריו מועתז מסר לו את הטלפון הנייד כדי שיהיו בקשר במהלך ימי העבודה אך מעולם לא קיבל ממועתז את מספר הטלפון שלו. כך העובדה שנמסר לו טלפון בצבע ורוד לא העלה חשד בליבו. בחקירתו טען בתחילה שהטלפון והשעון שייכם לו ובהמשך מסר שהטלפון נמסר לו על ידי מועתז. גרסת הנאשם, כי מועתז עשה את הדברים ללא ידיעתו הינה גרסה כבושה שלא הועלתה בחקירותיו. לו היה מדובר בכניסה לצורכי עבודה בלבד היה הנאשם מחזיק במספר טלפון של מועתז ומסוגל לספק פרטים ולו בסיסיים לגבי מקום העבודה ותנאי העסקתו. העובדה שהנאשם לא ידע למסור פרטים אודות ההלוואה בגינה מועתז הציע לו להגיע לישראל לעבודה והעובדה שנתפסו בנסיעה כדי לצאת מישראל מלמדת שאין כל בסיס לגרסת הנאשם.

גרסתו של הנאשם לא מאפשרת הסבר חלופי אחר לפיו אפשר שהמעשים בוצעו על ידי מועתז מבלי שהנאשם נטל חלק בתוכנית העבריינית. ככל שאין ידו של הנאשם במעשים היה מצופה מהנאשם לפעול אחרת ולמסור גרסה סדורה לגבי מועתז מרגע מעצרו.

35. העדר הסבר סביר מצד הנאשם אינו מחייב את בית המשפט להרשיע על-פי ההנחה הנובעת מהחזקה התכופה, אלא אם כן שוכנע בנסיבות העניין, כי החזקה התכופה מצביעה ללא צל של ספק על ביצוע העבירה שהוא מייחס לנאשם (ע"פ 117/81 בן חמו נ' מדינת ישראל (24.6.82)).

מצווה על בית המשפט לבחון אף מיוזמתו האם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות, יחד עם זאת לא די בספק תיאורטי מול החזקה התכופה (ע"פ 9439/06 איפרגן נ' מדינת ישראל (10.04.08) וכן ע"פ 6890/04 מדינת ישראל נ' בלאוסוב (13.9.05)).

לאחר שבחנתי מכלול עדויותיהם של הנאשמים, לא מצאתי תרחיש מזכה, המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות.

ראשית, הנאשם מסר גרסה תמוהה לגבי נסיבות כניסתו לישראל לצורכי עבודה כאשר לא ידע למסור כל פרט לגבי העסקתו, לא מקום העבודה ולא השכר שהיה אמור לקבל בגינה.

שנית, הנאשם מסר שהגיע לצורכי עבודה בשל הלוואה שניתנה לו על ידי מועתז. הנאשם סיפר כי עבד במאפיה, כך שלא ברור מדוע היה לו צורך להיכנס לישראל לצורכי עבודה. הנאשם לא ידע לומר מהו סכום הלוואה אף שזה ניתן לו רק חודשיים לפני מעצרו.

שלישית, הנאשם ברח ביחד עם מועתז לאחר שהבינו ששוטרים רודפים אחריהם.

רביעית, חרף טענות הנאשם, הרי שהשוטרים העידו כי ראו אותו מחזיק מחשבים ניידים בעת בריחתו וברשותו נתפסו שעון לבן וטלפון נייד שנגנבו מהמתלוננים.

חמישית, בתחילת חקירתו במשטרה הכחיש הנאשם היכרות עם מועתז ורק בהמשך מסר את פרטיו ואת טיב הקשר בין השניים ובעדותו בפניי טען שמועתז הוא שגנב את הדברים.

נוכח המפורט לעיל, לא מצאתי תרחיש מזכה.

36. נוכח כל אלה, הרי שצירוף מכלול הראיות, ושילובן זו בזו, כמצוות הפסיקה, מביא למסקנה הלוגית, כי בפני בית המשפט נמצא תצרף שלם המאפשר רק הסקת מסקנה מרשיעה מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה

37. ב"כ הנאשם טען למחדלי חקירה הנוגעים לאי חקירתו של מועתז אף שהנאשם מסר פרטים שלו, ומחדלים הנוגעים לצמיד שנתפס על הנאשם.

38. על הנאשם נתפס צמיד בעת החיפוש, אשר לא צולם. לשיטת הנאשם, הצמיד שהוצג בפניו בחקירה ואשר הושב למתלוננת אינו הצמיד שנתפס עליו.

יש טעם לפגם בכך שהצמיד לא צולם אבל בהינתן שהנאשם מסר שהצמיד שנתפס עליו בחיפוש אינו זה שהושב למתלוננת אין בדברים להעלות או להוריד לענייננו.

39. מעדויותיהם של החוקרים יחיאל הראל ומיטל לב לא ניתן הסבר ממשי מדוע לא נעשה ניסיון לאתר את מועתז באמצעות הפרטים שמסר הנאשם.

יש טעם לפגם בכך שלא ננקטה אף פעולה לאיתורו של מועתז ולו כדי לברר האם הפרטים שמסר הנאשם הם פרטיו של מועתז, ללא קשר לשאלה האם יעלה בידי רשויות אכיפת החוק לעוצרו בשים לב לכך שאינו תושב ישראל.

יחד עם זאת, מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15), פסקה 9):

"אין במחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזיכויו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהמ"ש צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידה זו, על ביהמ"ש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין."

בשים לב לצבר הראיות כנגד הנאשם, לא שוכנעתי, כי המחדל בהעדר ניסיון לאיתור מועתז, שאינו תושב ישראל הוא מחדל ממשי שפגע בהגנת הנאשם וכזה שיש בו להביא לזיכויו של הנאשם.

40. אין חולק, כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם על הציוד שנבדק, וכי טביעת נעל שהייתה על הספה לא נשתמרה לאחר שבני הבית התיישבו על הספה.

ההלכה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסוג זה הוא בהימצאותן ולא בהיעדרן", וכי אין בהיעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבון נ' מדינת ישראל (30.7.13) וע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל (11.5.06)).

העדר טביעת אצבע של הנאשם על הציוד אין בה כדי לגרוע מקיומה של החזקה התכופה, הנשענת על מכלול הנסיבות וההיגיון.

לסיכום

41. שוכנעתי, כי הנאשם, ביחד עם מועתז, התפרץ לבית המתלוננים וגנב את הרכב והציוד הנטען בכתב האישום, זאת בשים לב לראיות שהובאו בפניי ולאור הכלל בדבר "החזקה התכופה" ולא עלה בידו להפריך את החזקה התכופה.

42. נוכח האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה, עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק, גניבת רכב עבירה לפי סעיף 413 ב' לחוק וכניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב - 1952.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ו' אדר א' תשע"ט, 11 פברואר 2019, במעמד הצדדים